

[Margrete Auken]

i et bassin dernede, som man ikke i Italien har kunnet få bekvemmet sig til at få brændt. Det kan man gøre med dioxin. Det kan brændes, så det indkapsler sig i metallet og bliver næsten ufarligt, men af klare psykologiske grunde har det været vanskeligt. Italien har tidligere søgt om tilladelse til at dumpe disse maskindele i Atlanterhavet. Man ville finde et sted, hvor der ikke groede noget og levede noget, men et sådant sted kendes vistnok ikke.

Dioxin står på Londonkonventionens sorte liste, men problemet er, at Italien ikke har tiltrådt Londonkonventionen. Jeg ser i dag, at ministeren til Politiken udtaler, at det er vi meget imod i Danmark, og det havde jeg selvfølgelig også ventet at ministeren ville sige. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi allerede nu gør os klart, hvad man rent konkret vil foretage sig for at forhindre – for ikke at blive taget på sengen i denne sag – at Italien alligevel dumper dette dioxinforgiftede materiale. Der er jo ingen, der kan være i tvivl om, at lande der er omfattet af Londonkonventionen, må sige nej, men hvad skal man egentlig gøre?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Lad mig først slå fast, at det er regeringens opfattelse, at man ikke skal skaffe sig af med farligt affald ved dumpning. Dioxin er et særlig farligt stof – dér er jeg helt enig med fru Margrete Auken – hvorfor dumpning i det aktuelle tilfælde også må anses for at være uacceptabel. Juridisk er der imidlertid ikke mulighed for at forhindre Italien i at dumpe dioxinaffald. Miljøstyrelsen har imidlertid over for mig oplyst, at den ikke finder alternative bortskaffelsesmetoder på land tilstrækkeligt undersøgt. Jeg vil derfor rejse sagen over for min italienske kollega ved først givne lejlighed.

Margrete Auken (SF):

I betragtning af, at man tidligere fra de lande, der har undertegnet Londonkonventionen, har afvist den italienske ansøgning, er jeg selvfølgelig lidt bekymret over, at man ikke i tilstrækkeligt omfang har undersøgt bortskaffelsesmulighederne på land. Dioxinen er helt oplagt et af de stoffer, som ikke må dumpes, og som altså skal opbevares på anden måde. Det er kun i nødstilfælde, at

man må, og nødstilfælde er f.eks., hvis man er ude at sejle og skibet bryder i brand eller den slags; og det omfatter ikke stoffer, der har ligget i seks år. Jeg mener, det er en forblødt holdning fra regeringens side. Jeg kan godt se, det kan være vanskeligt at foreslå andet, men kunne man tænke sig, at man enten inden for EF eller inden for Londonkonventionens egne rammer kunne operere med sanktionsmuligheder eller andet? Der er jo ingen tvivl om, at hvis Italien dumper dette, vil det betyde en enorm nedvurdering af hele det internationale lovgivningsapparat om dumpning, som i forvejen ikke har det for godt. Havene bruges jo til skraldespand i stadig stigende omfang på trods af, at der er restriktive konventioner. Jeg vil derfor godt have sådan lidt nøjere besked end den dér lidt forsigtige med, at man siger til italienerne: har I nu helt fundet ud af, om I ikke kan gøre noget andet ved det? De kan gøre noget andet ved det, og det ved man fra andre dele af verden.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Nu har jeg ikke i mit svar til fru Margrete Auken antydnet, at vi lige så forsigtigt skal gøre opmærksom på problemet. Jeg vil gerne sige til fru Margrete Auken, som også antydte af spørgeren, at Italien jo ikke er medlem af Londonkonventionen, netop den globale dumpningskonvention. Derfor kan vi ikke anvende denne konvention i dette tilfælde.

Så kunne man overveje, om vi kunne anvende en anden konvention, den regionale Barcelonakonvention, som Italien er medlem af, men den er heller ikke anvendelig, da affaldet skal dumpes i Atlanterhavet, som ikke omfattes af Barcelonakonventionen. Derfor ser jeg ikke anden mulighed, end at jeg som antydte i mit første svar ved først givne lejlighed tager kontakt med min italienske kollega og her prøver at rejse spørgsmålet så stærkt, som vi kan.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 37

7) Til *socialministeren* af:

Sonja Mikkelsen (S):

»Vil ministeren medvirke til, at den nødvendige hjemmehjælp til handicappede ele-